

lahko vsak, ko gre na sprehod, v mavho dene, ker Vaše pesmi bodo Slovence povsod spremljale, kakor Horacijeve nekdane Rimljane! Tako piše ali veš kedó? Naš vrli, pošteni Jekše! To priznanje od tega moža, ki ga tako globoko spoštujem in srčno rad imam, mi je bolj dobro délo, kakor ko bi mi bilo pisalo 100 drugih.

Pet krasno vezanih eksemplarov sem Kleinmayru vže plačal, da jih ne boš plačeval Ti! — Na Gradišči samotarim. Nekam čudno se mi zdi še vedno! Sicer pa me ljudstvo vboga! Vedenje v cérkvi in šoli je vže vse drugó! Tu je torej vže nekaj doseženo! Tudi jeza na župnika se polega. Počasi morda vendarle pojde!

Proseč še enkrat Te, da piši pogosto, sem vedno
Tvoj najzvestejši prijatelj S. Gr.

Ko je Gregorčič izdal prvi zvezek Poezij, je jel misliti na državno štipendijo in se je v ta namen obrnil tudi na Winklerja. Na to se nanaša zadnji stavek pisma 36. Štipendijo je pesnik kasneje dobil.

36.

Kupon spremnice. Poštni pečat Renče, 6. V. 1882.

Dragi prijatelj!

Sprejmi za sedaj ta drobiž, debele niso še zrele. — Sket se izgovarja, da je bil list vže stavljen, ko mu je došla knjiga; a naznanilo bi bil pa vendarle lahko priobčil; todá mi vedno le piše: »daj, daj še nam kaj! sam se pa niti take malosti nena-prošen ne spomni.

Od Pog. in W...kl... nič odgovora!

Srčen pozdrav! Tvoj S. Gr.

Začeli so se oglašati prvi nasprotniki Poezij. Gregorčič je še bil optimist, je menil, da bodo zoper njega le redki starokopitniki in da se bo dala stvar z osebnim pojasnilom opraviti. — Pesem »Negodni ptičici« je izšla v »Ljublj. Zvonu«

junija 1. 1882. Naslednje pismo je torej pisano najbrže maja istega leta.

37.

Dragi Nace moj!

Za obá poslana lista hvala! O g. dr. Mošetovem dopisu bom govoril z Erj., potem Ti naznanim, kaj mislim. Veseli me vsakako, da se me g. dr. spominja in za me skrbi. Tako imam vendarle nekaj prijateljev na svetu! —

V Braslovče bom morda pisal sam. Zdi se mi, da moji nasprotniki bodo le kaki starokopitniki. Zadržuje mi, ako imam na svojej strani omikanejšo, razumnejšo in značajno duhovščino, — in zdi se mi, da jo imam!

Te dni je bil Pepi pri meni. V Beč pojde šele po binkoštih.

Proti jeseni Te gotovo obiščem, da jo kreneva kam; saj »poezije« (t. j. kupčije ž njimi) vže dovolé, da vžijem še letos v življenji kaj poezije. —

Z imenovanim verzom nisem nič nameraval, tudi nisem s tem mislil ne náte ne na koža drugega — to je le splošno! Morda pa res kaj misliš?

»Zvonu« sem poslal pesem »negodni ptičici«. Te dni v dežji sem našel nad mojim vrtom negodnega mladiča ptiča, on mi je izrečene misli vzbúdil. — Ako Bog zdravje da, delal bom tudi zanaprej, ne dam se motiti ne od desne ne od leve. — Od velikonočne nedelje tičim vedno domá. —

Poslane mi naročilne liste Ti vračam. Pregledal sem vse. Duhovnikov ni od sile mnogo; pa morda so mej skupnimi naročniki. —

Gledé izročbe knjig knjigotrčcu Ti bom pisal. — Rokopis sem dobil nazaj. Kratko pesemco »Čol-ničku«, ki ni mogla v zbirko, poslal sem »Kresu«. — Ne ta ne ona »Zv.-u« poslana ni Bog ve kaj, a toliko je, da sme mej svet. —

Ali pojdeš binkoštni ponedeljek v Zagreb? Odgovori na to vprašanje!

Bog Te živi! Tvoj S. Gr.

